

300,000 Kr., endogfaa en Del mindre, end der blev bevilget i Fjor. Hvorledes det finantsielle Forhold stiller sig paa dette Udgiftsbudget — jeg indskrænker mig til Tiden efter den nye Hærløv af 1880 — vil jeg deraf, at der i Gjennemsnit i de 4. Finantsaar 1880—84 er brugt — jeg holder mig til Statsregnskaberne — det vil nærest være noget mindre Beløb, end der er bevilget, da det netop paa disse Konti hyppig indtræffer, at Enkeltheder ikke blive brugte — i Gjennemsnit 1,140,000 Kr. I Fjor bevilgede man kun 338,000 Kr., og i Aar foreslaaes det kun at bevilge 304,000. Mindretallet har ment, at der netop var Grund til at tage Hensyn til den overordentlig ringe Bevilling paa denne Konto i Fjor og altsaa i Aar at gaa til noget større Bevilling end Gjennemsnitsbeløbet, hvorved man dog ikke kommer op til det, som har været den sædvanlige Bevilling i de to første af de nævnte Aar. Dele vi nemlig denne Periode af Tøaar, finde vi, at der i de to første Aar, 1880—82, er brugt 2,290,000 Kr. og i Aarene 1882—84 2,270,000. Dersom det, Mindretallet nu foreslaar, bevilges i Aar, vil det i Forbindelse med Bevillingen i Fjor for 1884—86 kun naage op til Noget over 1,600,000 Kr., altsaa omtrent kun to Trediedele af hvad der er brugt i de foregaaende Tøaar. Nu henviser den ærede Ordfører til, at det særlig paa disse Omraader er nødvendigt at anvende den største Sparommelighed, fordi Spørgsmaalet om Ordningen af hele vort Forsvarsvæsen endnu ligger hen, og det ikke er muligt at se, hvorledes man vil enes om at ordne det i Fremtiden. Det forekommer mig, som jeg en Gang har udtalt, at netop saalænge man ikke kan enes om at gjøre noget Overordentligt paa Forsvarsomraadet, skulde man i alt Fald enes om at gjøre navnlig det at vedligeholde det, man har, og bringe det i brugelig og tidsvarende Stand. Det er netop det, de her opførte Bevillinger gaa ud paa, og særlig de to største, som foreslaas nægtede, nemlig dels Bevillingen til Forstærkning af Søforterne, dels Bevillingen til Anskaffelse af Kanoner. Naar den ærede Ordfører mente, at man netop, saalænge man er uvis om, hvad Fremtiden vil bringe, ikke skal gjøre saadanne Anskaffelser og udføre saadanne Arbejder, med Hensyn til hvilke det er tvivlsomt, om de ville faae den rette Betydning i Fremtiden, skal jeg bemærke, at man jo ganske sikkert kan gaa ud fra, at selv om vi tidligere, end det desværre synes at ville ske, komme til en Ordning af vort Forsvarsvæsen, vil der dog hengaa adskillige Aar, inden man faar de nye Fæstningsværker, der kunne afløse de bestaa-

ende, og at det altsaa i den Tid er af stor Betydning, at man holder disse i virkelig brugelig Stand, og naar man vil opretholde det Standpunkt, at man efterhaanden skal lade det Bestaaende forfalde, fordi man dog nærer Haab om, at man mulig en Gang i Tiden vil anstafte noget Bedre, forstaar jeg heller ikke, at man for kun faa Aar siden gik til en væsentlig Forbedring af de Søforter, som man nu nægter de forlangte Bevillinger til; man forstærkede jo den Gang den udvendige Beklædning af Forterne, og hvad der nu forlanges Bevilling til, er Forstærkning af Forterne til Beskyttelse for Arudtmagasin og Søminestationerne. Jeg forstaar heller ikke ret, hvad det bethder, at man vil vedblivende anvende Penge paa Udlægning af Søminer, naar man ikke vil sørge for, at det Fort, som skal holde det Hele i Stand ogsaa bliver holdt i en saadan Stand, at den hele Foranstaltning i sin Tid kan paaregnes at blive af virkelig Betydning, og hvad de Kanoner angaar, hvortil Bevillingen forlanges, er det vel givet, at man i hvert Tilfælde Intet præjudicerer ved deres Anskaffelse, selv om man — hvad dog vistnok er tvivlsomt — maatte komme til det Resultat, at et nyt Fort vilde gjøre Trekrøner oversflødig. I saa Tilfælde vilde nemlig disse Kanoner utvivlsomt kunne finde Anvendelse paa det ny Fort, saa at der ikke er noget Tab ved nu at anstafte dem. Det er fra Regjeringens Side i Anmærkningerne blevet gjort gjældende, at disse Bevillinger ere i høi Grad paatrængende, og Mindretallet kan ikke se rettere, end at dette ogsaa virkelig er Tilfældet. Jeg vil derfor fremdeles haabe, at Flertallet ikke har sagt sit sidste Ord i denne Sag, men at der endnu er Mulighed for at komme til en Bevilling paa § 26, som dog staar nogenlunde i Samklang med, hvad man hidtil har anset for nødvendigt paa denne Konto. Det vil jo ogsaa være det ærede Things Medlemmer bekendt, at det særlig var de overordentlig lave Bevillinger til Krigs- og Marineministeriet paa § 26, som i Fjor gjorde det andet Thing i høi Grad betænkeligt ved at gaa ind paa den da foreliggende Finantsloov. Det forekommer mig lidet sandsynligt, at det andet Thing, som har ment for et enkelt Aar at kunne gaa ind paa en knap Bevilling, i Aar skulde være villig til at gaa ind paa en endnu ringere . . . (Buss: Lad dem om det!) . . . Sa lad dem om det, det bliver deres Sag; men det forekommer mig, at man i dette Thing kunde tage rimeligt Hensyn til, hvad der kan ventes gennemført paa Finantsloven. Jeg vilde